

do jej wydania. Należy tutaj podkreślić, że nie każde naruszenie prawa ma charakter naruszenia własnego, tym samym nie każde naruszenie prawa stanowi przesłankę uzasadniająca stwierdzenie nieważności decyzji. W szczególności przypada tu, że „Naruszenie prawa tylko wtedy ma charakter własny, gdy akt administracyjny został wydany wobec obywateli lub obywateli ustanowionych w przepisie procesnym, wobec wyroków prezbitalium przepisem nadano prawa albo ich odwołano, albo obywateli stron obowiązkiem albo uszytych obywateli. Cechą własnego naruszenia prawa jest to, że treść aktu porusza w swojej specyficzności z treścią przepisu przez proste zestawienie ich ze sobą” (wyrok NSA z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II OSK 2326/10). Ponadto, choć oceny własnego naruszenia prawa i charakteru naruszonego przepisu, jako kryterium własnego naruszenia prawa winny być również uwzględniane społeczno-gospodarcze skutki wywołane wadliwą decyzją, bowiem skutki społeczno-gospodarcze naruszenia prawa są nie do pogodzenia z zasadą praworządności. W doktrynie wskazuje się, że o własnym naruszeniu prawa decyduje, przede wszystkim przesłanki oceny własnego naruszenia prawa, charakter przepisu, który został naruszony oraz jego ekonomiczne lub społeczno-gospodarcze skutki, które wywołuje decyzja (por. J. Borkowski, *Nieważność decyzji administracyjnej*, str. 102; L. Zakowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Ustawa o Narodowym Sądzie Administracyjnym*, Wyd. Prawnicze, W-wa 1998 r., str. 168-169; W. Chłobikowski, J.P. Tuzo, *Postępowanie administracyjne i Postępowanie przed sądami administracyjnymi*, Wyd. Prawnicze „Lexis-Notis”, Wydanie 2, W-wa 2006 r., str. 219).

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska w celu prowadzonego postępowania nie stwierdził, aby naruszenia decyzji w sposób własny naruszyła jakiegokolwiek przepisu prawa, mający zastosowanie przy jej wydaniu. W szczególności naruszenie takie nie mogło mieć miejsca w stosunku do przywołanego przez skarżącego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie warunków, jakie powinny spełniać obiektów budowlanych oraz materiałów z stopnia jednolitości (Dz. U. Nr 130, poz. 1992 ze zm.), bowiem naruszenia decyzji nie wynika z oparcia o jakiegokolwiek przepisu z powyższego rozporządzenia. Decyzja ta nie wyznacza, nie ustala, ani w jakiegokolwiek sposób nie stwierdza planowanych podjęć technicznych. Określenie planowanych podjęć znajduje w instrukcji operacyjnej hotelu, która podlega nowelizacji przez Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego, co wynika z uwagowań zawartych w art. 69 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz.U. z 2012 r., poz. 933).

Ponadto skarżący, wskazując na własne naruszenie prawa, podnosi zarzuty dotyczące analizy technicznej stanu stanowiska, odkształcenia przedsięwzięcia na środowisko oraz wiarygodności kopii mapy ewidencyjnej obejmującej miejsce realizacji i obszar oddziaływania przedsięwzięcia, kwestionując ocenę materiału dowodowego w sprawie dokonanej przez organ orzekający w postępowaniu prowadzonym w trybie zwykłym. Należy tutaj podkreślić, że niezaprzeczalnym jest wywołanie własnego naruszenia prawa z odwołaniem oraz materiału dowodowego, gdyż podstawą byłoby to naruszenie właściwej decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 30 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1334/10).

Z powyższych względów podnoszone przez skarżącego argumenty nie mogą stanowić podstawy stwierdzenia nieważności omawianej decyzji.

W omawianej sprawie nie wystąpiła również przesłanka wskazana w art. 156 § 1 pkt 3 K.p.a., tj. decyzja decyzji sprawy jest *zaprzeczona* rozstrzygnięciem innej decyzji administracyjnej.